

Sygn. akt IV CNP 149/07

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi powoda (pozwanego wzajemnego)
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 czerwca 2006 r., w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Gminie G.
o zapłatę,
oraz z powództwa wzajemnego Gminy G.
przeciwko M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 listopada 2007 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek o zasądzenie kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Powód M. P. Przedsiębiorstwo Remontowo – Montażowo – Handlowe „M.” wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 czerwca 2006 r., zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego (art. 194 k.p.c. i art. 204 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c.). Jednocześnie skarżący nie wskazał przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie jest niezgodne, a dla wykonania dyspozycji z art. 424⁵ § 1 pkt 5 ograniczył się do stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest prawomocny i ostateczny, „gdyż nie przysługuje na ten wyrok kasacja – ze względu na wartość przedmiotu sporu – zgodnie z art. 398² k.p.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne” (pkt 3). Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 424⁴ k.p.c., natomiast wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest konieczne, bowiem istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą spowodować niezgodności z prawem. Przepisy powołane w podstawach skargi niekiedy będą jednocześnie przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie zawsze jednak zależność taka będzie występować. Wypełnienie obowiązku związanego z wymaganiami określonymi w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. - nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia skargi, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie - nie może być, z przyczyn wskazanych, zastąpione przez powołanie jedynie podstaw skargi i ich uzasadnienie.

Ponadto elementem konstrukcyjnym skargi jest „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Wywód prawny, zawarty w uzasadnieniu skargi, nie wyczerpuje warunku określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżącego obciąża bowiem – zgodnie z treścią tego przepisu – nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem – w świetle przepisów art. 399 - 416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wyvodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Ponieważ wniosek o zasądzenie kosztów postępowania został zawarty w odpowiedzi na skargę złożoną po upływie dwutygodniowego terminu do jej złożenia (art. 424¹² w zw. z art. 398⁷ § 1 k.p.c.) należało go oddalić.